

Baka István

Nem vagy itt

Füvek, virágok esti hánva,
kátránnyal itatott vizek,
mint ázott ing, hozzátapadva
csattog, szorit a rémület.

Mint meglazult szeg, porbahullt már
a fény a lombrések közül,
puhány-magányom összecsuszkál
s ezüstlő nyállal megjelöl.

Hányodhoz már szoktatom
magam, míg kék borosta serken
a csüdre s rozsdás fájdalom
piroslik vasbavert szivemben.

Kiköpte szájából a zöldet,
sötétlő ásitás a fa,
embernyi árnyak gömbölyödnek
begörbült ágain:

akasztottak közt jössz haza.

